

Emlékeiben Ő az ember

Thursday, 03 May 2012

Hamarosan itt a nyár, a szénidő, az árdálás, a kirándulás a kempingezés ideje. A cserkészek számára pedig a táborozás. Egy csörgedező kispatak partja melletti tisztáson táborozz fűnyel villan fel, cserkészek álnak kártyát. Engedjék meg, hogy meghívjam a néket kártyázók és elmeséljem egy regccserkész első táborozási élményét.

Már kisiskolás koromban végigjártam arra, hogy cserkész legyek, és nyáron cserkésztáborba menjek. Még inkább végigjártam, miután áldesanyám elengedett a bátyámmal Gárdai Árpádhoz, a nagy nemzetkőzi cserkésztáborba, a Jamb meglátogatni. Ágy mikor első gimnazista lettem, ársékővőrt, ahol a gimnáziumnak volt cserkészcsoportja, mindjárt iratkoztam és a szénidőben már el is mentem kőtre hőtre táborozni. Nagyon szép helyen voltunk. Repiőte és Bans ő tiavnica kőzűtt egy kis patak mellet, amely kőbe zűrta a szikla alatti kis tisztást. Nagyon szépen teltek a napok, eljűrtunk kirándulni is és estőnkőnt táborozzűzet gyűjtöttünk. Már az utolsó hűt kezdűdűtt. A táborozzűt utűn tal fűtűk, lefekűdtűnk és hamar elaludtunk. Kis idő telhetett el, amikor arra őbredűnk, hogy riadűt trombitűlnak. Gyorsan felűtűzkűdtűnk és a sűtor elűtt sorakozva vűrtűk a táborparancsnokunk parancsűt. Bejelentette, hogy ellensűg tűmadta meg a táborunkat ezűrt minden raj sorba felsorakozik a patak mentűn és vűdi a tábor. Embereket lűttűk a tűsű parton ide-oda szaladgűlni. Egy kis idő műltűn csend lett és lefűtűk a riadűt. Felzaklatottan fekdűdtűnk le és őjlon nem jűtt a szeműnkre. Egyszer csak azt halottűk, hogy furcsűn kezd zűgni az erdő. és egyre hangosabban. Majd hatalmas villűmlűsok csapdostak valahol a kűzelűnkben, amit a szikla őgy hangban, mint fűnyben mindig utűnozott. Nagy zűporesű kűvetkezett. Mindnyűjűn a sűtor egyik sarkűba bűjűnk őssze és elkezdtűnk iműdkozni. Tűbb mint fűlűrűt tarthatott a szűrnyű idű, nekűnk vűgtelennek tűnt. Meg is fogadtam, csak kerűljűk szerencsűsen haza, soha tűbbet nem megyek cserkésztáborba. Pűr nap műlva csomagoltűk és indultűk haza. Az ővűri őjlloműsra őgy este hűtre őrkezűnk, az őn vonatom egy őra műlva indult Pűrkűnyba. őgy őfűltűjűbar meg. Az őton minden őjlloműs utűn őjllandűan figyeltem, hogy hűnyan maradnak műg a vonaton. Vűgre megőrkezűnk. Rajtam kű-vűl csak a kalauzok szűlltak ki. Az őjlloműson műg egy kicsűt vűrtűm, hűtha valaki műgiscsak jűn be a vűrosba, de sajnos senki. Ágy aztűn fűlve elindultam a vaksűtűtben a hűrom és fűl kilomű keramiton be a vűrosba. Mindig jobban kezdtem fűlni. Egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy ahogyan őn lűpkedek, ugyan őgy valaki, lűpkedve jűn utűnam, ha megűjltam a lűpűsek zaja is elmaradt. Már kivert a verejűk, amikor rűjűttűm, hogy ezt a zajt a csajkűm okozza a hűtűzűkom tetejűn. Vűgre elűrtem az őjlloműsi őt azt a rűszűt, ah műr hűzak és ahonnan műr ki volt vilűgű-tva az őt. Itt őjbű megfogadtam, hogy nekem elegendű volt a táborozűsbű ő soha tűbbű nem megyek. Az ő iskolaűv kezdete elűtt egy kicsűt gondolkodtam, azutűn megint jelentkeztem és az őta mindig, ha lehetett voltam nyáron cserkésztáborban.

Fatter Imre, Regccserkész